

TATÁR SÁNDOR

Meglátjuk, tiszta lesz-e az abrosz

i. m. Deák László
(1946–2009)

Számomra ő (= személy[es névmás] múlt időben) volt az óév utolsó híre. (Hír!? Istenem! Pedig hát – hír. Mi más??) Levlistán jött, s a literán például nem is láttam a pezsgőspalack-pukkanások és petárda-ropogás előtt. Ami a hírben „hosszantartó, súlyos betegség”-nek volt aposztrofálva, arról sosem beszélt, pedig (vagy épp, mert?) tüdőtumoráról, a kemoterápiáról és műtétjéről tudni lehetett. Még december utolsó előtti napján elment, mint aki (ha már menekvés, elvegyülés a még élni hagyottak közt úgyszincs) nem akar áthúzódni 2010-re. Noha hogy elvégezte-e a dolgát, hogy „csak” annyi dolga lett volna, amennyit elvégeznie adatott, az ugyanoly kétséges, mint hogy jól-jókor húzható-e egyáltalán Schlußstrich. – Költőként is jelentősebb volt, többet adott, mint amennyire megbecsülték, s húsz évig vitt, spártai komfortban, költségminimummal egy kicsi, de fontos kiadót (amelynél nem volt mostohagyermek a líra). Most alighanem béke poraira annak is. Na de ha ennyire sablon-nekrológba pörkölődik (hunyorog) át ez a vers(?), akkor a legjobb sürgősen elnyomni túlcsoordulással fenyegető hamutartódban, Laci. Minimum egy sörözéssel még tartoz(t)unk egymásnak. (Karácsonyra beértem egy e-maillal, mondván: Majd, majd...!) Az most már csak egy másik dimenzióban lesz nyélbe üthető.

„Tischrede”

(...a 2×2 józansága...)

*Csak úgy leülni olyan asztalokhoz,
amelyeknél büszkén ülnél. (Nem fog most
szó esni arról, kik nem ülnék körül
azt az asztalt.)
– Ilyen nincs. Már ha valamelyest is
szigorúan értjük a „csak úgy”-ot. A leülhetésért
meg kell dolgozni, ki kell érdemelni.
Pancser-farizeus, aki tagadja, hogy szerencse is kell
hozzá, ám az nem elég.
Te elmulasztottad
a jogosultságot megszerezni.
Most már legfőljebb fitymálhatod az asztalnál-ülést
(dönts el, pech vagy sem, hogy e primitív
savanyú szőlőre nem visz rá a lélek).*

*Ha, akkor jobbára a magad asztalánál ülsz,
önnön társaságod, néha – sőt nem is ritkán – büszkén (dafke),
olykor keserűen (s néha tán gyűlölködve, de
nem akarlak inszинуálni, inkább bevallom,
ahhoz, hogy ilyet állítsak, nem ismerlek eléggé).
Ahová mész, viszed magaddal
monitorod arcodra alvadt fényét.
Ennyi a glóriád; van, aki észreveszi, van, aki nem.
Mivel a jövő – minden esetleges öncsalás-kísértés ellenére –
a jelen folytatása lesz, kár lenne rá
szót vesztegetni.
Hogyan? Azt mondd, már csak annyit
írjak ide: „kész a leltár”? Kérlek.*